

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 155/2013-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., L., zastúpeného Advokátskou kanceláriou A. s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. R. R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 227/2010 zo 14. marca 2012 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2012 doručená sťažnosť P. K., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou A. s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. R. R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 227/2010 zo 14. marca 2012 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti vyplýva, že „Sťažovateľ podal dňa 03. 04. 2012 na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho základných práv postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. 3. 2012, sp. zn. 14Cob 227/2010.

Sťažovateľ doplnil uvedenú ústavnú sťažnosť svojim písomným podaním dňa 20. 04. 2012.

Následne sťažovateľ podal na Ústavný súd Slovenskej republiky ďalšie doplnenie ústavnej sťažnosti zo dňa 15. 05. 2012, v ktorom preukázal dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré Ústavnému súdu SR umožňujú rozhodnúť napriek podaniu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku sťažovateľom v predmetnej veci.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením zo dňa 24. 04. 2012 (doručené sťažovateľovi 22. 05. 2012, teda po uplynutí 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu), sp. zn. III. ÚS 182/2012-26 po predbežnom prerokovaní sťažnosti odmietol sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú.“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti poukazuje na to, že v doplnení sťažnosti z 15. mája 2012 uviedol, že „proti rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a zároveň z tohto dôvodu preukázal v predmetnom doplnení ústavnej sťažnosti dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali rozhodnúť Ústavnému súdu SR o sťažnosti sťažovateľa vyhovujúco, a nie jej odmietnutím.

K podaniu ústavnej sťažnosti došlo dňa 3. apríla 2012, k rozhodnutiu o odmietnutí ústavnej sťažnosti sťažovateľa však došlo dňa 24. apríla 2012 (rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené dňa 22. mája 2012), teda 21 dní odo dňa jej podania. Zdôrazňujeme, že v tomto čase sťažovateľovi stále plynula lehota na podanie ústavnej sťažnosti, pričom posledný deň 2 mesačnej lehoty na dopĺňanie ústavnej sťažnosti uplynul až 21. mája 2012.

Na základe uvedeného Ústavný súd SR rozhodol o sťažnosti sťažovateľa ešte v lehote, kedy bol sťažovateľ oprávnený svoju ústavnú sťažnosť dopĺňať, pričom toto právo sťažovateľ aj využil, avšak v čase, kedy bolo o odmietnutí jeho sťažnosti Ústavným súdom SR už rozhodnuté, no toto rozhodnutie sťažovateľovi ešte nebolo doručené, pričom k jeho doručeniu došlo až po tom, čo sťažovateľovi uplynula lehota na podanie sťažnosti proti krajskému súdu. ...

Poukazujeme na skutočnosť, že v čase vydania rozhodnutia Ústavného súdu SR o odmietnutí ústavnej sťažnosti sťažovateľa, t. j. 24. 4. 2012, dovolanie podané bolo. ...

Sťažovateľ tvrdil, a zároveň preukázal, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré oprávňujú rozhodnúť Ústavný súd SR napriek súbežne podanému mimoriadnemu opravnému prostriedku, a to vo svojom Doplnení ústavnej sťažnosti zo dňa 15. 5. 2012. t. j., v 2 mesačnej lehote na podanie ústavnej sťažnosti a jej doplnenie.

Na základe vyššie uvedeného sťažovateľ podáva sťažnosť opätovne v tej istej veci, nakoľko sú splnené podmienky konania potrebné pre rozhodnutie vo veci. Zdôrazňujeme, že 2 mesačná lehota od právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu nie je splnená, nakoľko doručenie rozhodnutia Ústavného súdu o odmietnutí sťažnosti došlo po 2 mesiacoch od právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu.

Z tohto dôvodu sťažovateľ podáva opätovne sťažnosť z dôvodu splnenia podmienok konania (preukázanie dôvodov hodných osobitného zreteľa), a to napriek tomu, že podmienky konania boli splnené už v lehote na podanie sťažnosti v čase, kedy plynula 2 mesačná lehota na podanie sťažnosti od právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu.“.

Sťažovateľ tvrdí, že mu „konaním krajského súdu bola... odňatá možnosť konať pred súdom a bola porušená zásada rovnosti zbraní v konaní a kontradiktórnosti konania, ktoré sú súčasťou práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu“.

V tejto súvislosti uvádza, že už v priebehu odvolacieho konania namietal krajskému súdu skutočnosť, že

- „vyjadrenie žalobcu zo dňa 13. 09. 2010 k odvolaniu sťažovateľa, doručené Okresnému súdu Žilina dňa 14. 09. 2010... mu bolo doručené až takmer rok a pol od jeho podania žalobcom na krajský súd, t. j. až dňa 01. 03. 2012 v čase, kedy bolo vyhotovené

oznámenie krajského súdu o vyhlásení rozhodnutia vo veci samej zo dňa 01. 03. 2012., pričom uvedené vyjadrenie žalobcu bolo doručené len ako pripnutá príloha k inému podaniu žalobcu, t. j. k Návrhu na vydanie rozhodnutia o nepripustení vstupu vedľajšieho účastníka na strane odporcu do konania zo dňa 21. 02. 2012, doručené Krajskému súdu v Žiline dňa 24. 02. 2012.“,

- „vyjadrenie žalobcu bolo doručené sťažovateľovi až v čase, kedy už bol nariadený dátum vyhlásenia rozsudku krajského súdu v predmetnej veci (t. j. vyjadrenie žalobcu bolo doručené sťažovateľovi 01. 03. 2012, pričom oznámenie o vyhlásení rozhodnutia v predmetnej veci bolo vyhotovené krajským súdom taktiež 01. 03. 2012, sťažovateľovi doručené 08. 03. 2012). Z toho dôvodu krajský súd už akoby vopred prejudikoval skutočnosť, že vyjadrením sťažovateľa k skutočnostiam, ktoré uvádza žalobca vo svojom vyjadrení, sa už nebude zaoberať a odmietne ich, pretože už bol nariadený dátum vyhlásenia rozhodnutia, teda senát krajského súdu už bol rozhodnutý ako v predmetnej veci rozhodne, a to bez ohľadu na to, aké argumenty k vyjadreniu žalobcu predloží sťažovateľ“,

- „sťažovateľ upozornil krajský súd na porušenie jeho procesných práv takýmto nelogickým doručením vyjadrenia žalobcu a žiadal o zmenu dátumu vyhlásenia rozsudku, aby si vyjadrenie mohol preštudovať a uviesť k nemu svoju argumentáciu. Takýmto postupom krajského súdu bolo zmarené právo sťažovateľa vyjadriť sa k podaniu žalobcu, pretože aj keby sa sťažovateľ písomne k nemu vyjadril, tak je evidentné, že krajský súd svoje rozhodnutie už mal prejudikované, nakoľko oznámenie o vyhlásení rozsudku bolo vyhotovené v deň doručenia vyjadrenia žalobcu sťažovateľovi. Upozorňujeme na skutočnosť, že samotné vyjadrenie žalobcu podal žalobca na krajský súd 14. 09. 2010, pričom krajský súd ho zaslal ako prílohu k inému podaniu tak, že sťažovateľovi bolo doručené 01. 03. 2012, teda približne rok a pol od jeho podania žalobcom na krajský súd.“.

Sťažovateľ pritom poukazuje na hrubé porušenie svojich základných práv tým, že „krajský súd priamo konštatuje, že akákoľvek argumentácia sťažovateľa predložená v odvolacom konaní, okrem samotného odvolania, nemá vplyv na rozhodnutie vo veci, nakoľko podľa mylného názoru krajského súdu akoukoľvek ďalšou argumentáciou sťažovateľa dochádza k rozšíreniu dôvodov odvolania a rozsahu, čo je absurdné a protiprávne tvrdenie krajského súdu. Ak krajský súd posudzuje argumentáciu sťažovateľa

a všetkých ostatných účastníkov v iných konaniach v odvolacom konaní takýmto spôsobom, že na ňu absolútne neprihliada, porušuje základné práva sťažovateľa aj všetkých účastníkov konania. Takýmto bezprávnym prístupom by sa sťažovateľ nemohol ani vyjadrovať na pojednávaní v odvolacom konaní, pretože by všetky jeho vyjadrenia na pojednávaní podľa názoru krajského súdu nemohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci. Krajský súd si evidentne zamieňa pojmy argumentácia účastníka konania v odvolacom konaní, kde argumentuje v rámci dôvodov a rozsahu odvolania, na ktoré poukázal žalobca vo svojom vyjadrení a medzi samotnými dôvodmi a rozsahom odvolania, ktoré musia byť uvedené do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ide o absurdnú nezákonnú aplikáciu práva krajským súdom, ktorou došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa.“

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností, argumentujúc judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), judikatúrou ústavného súdu, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) tvrdí, že krajský súd porušil jeho základné práva „*zjavne oneskoreným doručením vyjadrenia žalobcu k odvolaniu sťažovateľa, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“, poukazujúc pritom na rozpor napadnutého rozsudku s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že „je jednoznačné, že predmetný rozsudok krajského súdu riadne odôvodnený nebol. ... odôvodnenie odmietnutia skúmania vecnej legitímácie zo strany krajského súdu bolo stroho a nelogicky odôvodnené v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu o povinnosti skúmať vecnú legitímáciu v takýchto prípadoch, a zároveň v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktoré krajský súd sám citoval v odôvodnení rozsudku.

Absolútne nelogicky a bezprávne bolo krajským súdom odôvodnené zachovanie procesných práva sťažovateľa v prípade doručenia vyjadrenia žalobcu sťažovateľovi v rovnaký deň, kedy odvolací súd vyhotovil oznámenie o vyhlásení rozhodnutia v predmetnej veci. ...

Postup krajského súdu v predmetnej veci má tak závažné chyby a nedostatky, že jeho výsledkom bolo rozhodnutie vydané na základe hrozivo nespravodlivého súdneho konania. Samotné rozhodnutie krajského súdu trpí mnohými vadami a obsahuje šikanóznym výklad práva, ktorý je v demokratickej spoločnosti a právnom štáte absolútne neprípustný. Krajský súd ako odvolacia súdna inštancia odôvodnil svoje rozhodnutie na absurdných základoch, ktoré boli v príkrom rozpore s predchádzajúcou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, zároveň si niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyložili šikanóznym spôsobom voči sťažovateľovi (podľa krajského súdu na zachovanie procesných práv postačuje doručenie rozhodnutia kedykoľvek v priebehu konania?), odmietol sťažovateľove vyjadrenia a argumentáciu z absurdných a nezákonných dôvodov a zmaril procesné práva sťažovateľa zjavne oneskoreným doručením vyjadrenia žalobcu.“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozsudku krajského súdu, „nakoľko odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a výkon napadnutého rozhodnutia by neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti. Predmetom konania, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok krajského súdu, je značná peňažná suma, pričom neodloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu by malo pre sťažovateľa likvidačný charakter a spôsobilo by mu to nenapraviteľnú majetkovú ujmu.“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe dôvodov uvedených v sťažnosti po jej predbežnom prerokovaní takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa P. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a princíp právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cob/227/2010 porušené boli.

Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. 03. 2012, sp. zn. 14Cob/227/2010 a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu.

Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť náhradu trov konania v sume 323,50 EUR do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

Ústavný súd zistil, že najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa (podanom 20. apríla 2012 a postúpenom so spisom najvyššiemu súdu 5. októbra 2012) dosiaľ nerozhodol. Konanie o dovolaní sťažovateľa je vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Obdo 49/2012.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ku ktorému

malo podľa jeho názoru dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu napriek tomu, že proti napadnutému rozsudku podal dovolanie, o ktorom dosiaľ najvyšší súd ešte nerozhodol. Tvrdí však, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré umožňujú, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti ešte pred rozhodnutím najvyššieho súdu o jeho dovolaní.

K dôvodom hodným osobitného zreteľa sťažovateľ uvádza:

„napriek tomu, že... ešte nevyužil všetky opravné prostriedky, a teda o dovolaní ešte Najvyšší súd SR nerozhodol. Dodávame, že dovolanie bolo podané až po podaní ústavnej sťažnosti, pričom prípustnosť dovolania bola založená priamo krajským súdom ako porušovateľom práva, a to z dôvodu riešenia zásadnej právnej otázky v predmetnom konaní.

Je v rozpore s poslaním Ústavného súdu SR a ochranou ústavnosti, ak akýkoľvek sťažovateľ pri určitých špecifických prípadoch nemajú právo na čo najskoršie rozhodnutie o porušení ich základných práv na Ústavnom súde SR a sú povinní vyčkať na výsledok konania na Najvyššom súde SR. Uvedené konštatovanie akcentuje v tomto konkrétnom prípade, ak má Ústavný súd SR možnosť prihliadnuť na dôvody osobitného zreteľa, ktoré v predmetnej veci existujú a rozhodnúť napriek tomu, že sťažovateľ podal dovolanie v predmetnej veci.

Sťažovateľ pristúpil k podaniu ústavnej sťažnosti, a zároveň dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku práve z dôvodu, aby boli zásadné a v demokratickej spoločnosti neprijateľné pochybenia krajského súdu, čo najskôr reparované a neboli mu výkonom rozhodnutia krajského súdu jeho základné práva nekontrolovateľne odňaté. Krajský súd svojim rozhodnutím popierajúcim doterajšiu judikatúru zasiahol tak absolútne do základných práv sťažovateľa svojim postupom a rozhodnutím, ktoré značne a hrubo poškodili jeho základné práva.

Sťažovateľ požiadal dovolací súd o odklad vykonateľného rozhodnutia, avšak dovolací súd nie je povinný odklad vykonateľného rozhodnutia krajského súdu povoliť.

Nie je v súlade s poslaním obsahu ústavných práv, aby bola sťažovateľovi, napriek jeho finančnej situácii a neistej dobe dovolacieho konania, odňatá možnosť bezodkladného rozhodnutia Ústavným súdom SR, ak ide o tak značne vysoký finančný predmet konania a tak absolútny zásah do jeho základných práv porušovateľom práva.

Je v rozpore s princípom právneho štátu, ak by sťažovateľ nemohol v čo najskoršej dobe prostredníctvom Ústavného súdu SR zabrániť vykonaniu nezákonného rozhodnutia krajského súdu len z dôvodu, že dovolací súd ešte nerozhodol o dovolaní.“

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Z uvedeného vyplýva, že možnosť aplikácie § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavným súdom nastáva len v prípade, ak sťažovateľ už nemá zákonnú možnosť využiť opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky na ochranu svojich základných práv alebo slobôd, pričom ak ich nevyužil, tak ich nevyužil z dôvodov hodných osobitného zreteľa, čo však nie je prípad sťažovateľa. Argumenty sťažovateľa nevyhodnotil ako také, na základe ktorých by sa mal odkloniť od svojej doterajšej judikatúry. Vzhľadom na to ústavný súd postupoval v jeho veci v súlade so svojou štandardnou judikatúrou založenou na týchto princípoch.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa môžu domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím im dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (m. m. napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa

namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (m. m. I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľov je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý im umožňuje odstrániť ten stav, ktorým podľa nich malo dôjsť k porušeniu ich základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu ustálenú judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých sú oprávnení podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali tak všeobecný súd, ako aj ústavný súd. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 109/2012).

Ústavný súd sa aj pod vplyvom judikatúry EŠLP odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 142/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v záujme právnej istoty sťažovateľa zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok EŠLP z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok EŠLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov na obdobný postup, aký zvolil v okolnostiach daného prípadu sťažovateľ, t. j. na paralelné podávanie sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní podľa zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v tejto veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2013